

ПЪРВИ ДЕН ОТ ПЪТЕШЕСТВИЕТО

I.

МАЛКИЯТ МЛЕКАР

Хлапич вървя, вървя в тъмнината доста дълго по улиците, защото градът беше голям. Вече беше минал по толкова много улици, че майстор Мърконя вече нямаше да може да го намери.

Хлапич продължаваше да върви, когато започна да се развиделява, и вече не беше толкова тъмно. На последната улица на града Хлапич срещна един старец, който с малка каручка и малко магаренце беше докарал в града много съдове с мляко.

Каручката и магарето бяха много хубави, но бедният старец беше слаб и прегърбен.

Старецът спря каручката пред една триетажна къща, която беше толкова висока, че в най-високите ѝ прозорци все още се оглеждаше луната.

Когато старецът спря магарето пред къщата, взе един съд пълен с мляко и понечи да го отнесе в къщата. Но тъй като беше слаб, препъна се в първото стъпало и насмалко не падна. Започна да се вайка и седна на стълбището пред къщата.

В този момент дойде Хлапич със зелени панталони, червена риза, красиви ботушки и лъскава шапка. Когато старецът го видя, толкова се учуди, че спря да се вайка.

„Дайте, дядо, аз ще ви занеса млякото в къщата“ – каза Хлапич.

„А откъде си ти?“ – попита дядото чудноватия Хлапич.

Хлапич нямаше желание да разказва за майстор Мърконя, затова каза: „Аз съм чиракът Хлапич. Императорът ме праща да разгъпча ботушките на сина му и ако трябва да помогна на някого в неговата империя, да му помогна.“

Старецът знаеше, че Хлапич се шегува, но той толкова му хареса, че престана да се вайка, дори се усмихна.

„На кой етаж трябва да се занесе млякото?“ – попита Хлапич.

„На третия“ – каза старецът.

Хлапич беше доста як, взе тежкия съд и го занесе като перце в къщата.

На стълбището още беше тъмно.

Хлапич се качи със съда на първия, след това на втория и, накрая, на третия етаж. Третият етаж беше толкова високо, че в прозорците му още се оглеждаше луната.

На стълбището беше съвсем тъмно, а в мрака на стълбите лежеше нещо съвсем черно.

Само две точки блестяха като две червени свещи. Това, значи, беше котка, а нейните очи святкаха като две червени свещи. „О, моля ви,“ - каза Хлапич на котката - „аз вече донесох млякото, само ви моля да ми покажете пътя“.

Котката весело навирва опашка и изтичва пред Хлапич до една врата.

Тук Хлапич потърси звънец и позвъни.

Слугинята отключи вратата и отвори.

Когато видя пъстрия Хлапич, слугинята се уплаши, изпищя колкото й глас държи и плесна с ръце. Котката се уплаши от нейния писък и скочи на главата на Хлапич, а от главата му – на рамото на слугинята и след това през рамото – пляс! – право в тенджерата, пълна с вода.

Сега да можеше някой да види тази комедия!

Котката мяука, водата пръска, тенджерата се търкаля, Хлапич скача, за да не намокри ботушките, а слугинята се смее толкова силно, че стъклата на прозорците звънтят.

„О! О!“ - смееше се слугинята. - „Какво си ти такова шарено чудовище! Папагал ли си, кълвач ли си или какво?“

„Заблуждавате се, госпожице“ - каза Хлапич. „Аз съм Хлапич и ви нося мляко. Старецът е слаб, та не може да се качи по стълбите. Но по-добре щеше да е, ако не викахте.“

Слугинята сега още повече се смееше.

След това взе от него млякото, а когато Хлапич щеше да тръгне с празния съд, слугинята взе свещ и го изпрати по стълбите, защото Хлапич ѝ се хареса.

„А защо вие, госпожице, не слизате всеки ден сама за млякото долу? Щом можете да ме изпратите до долу, можете и сама ходите за млякото“ - каза Хлапич. - „Старецът е много слаб и не може да носи млякото до третия етаж.“

Слугинята се засрами, че сама не се е сетила за това и обеща на Хлапич, че отсега нататък всеки ден ще слиза долу сама за млякото.

Хлапич пък ѝ обеща за това да ѝ донесе цветя от пътешествието.

Когато Хлапич излезе долу на улицата при стареца, помоли го да му разреши да продължи да разнося млякото, понеже каруцата му още беше пълна.

Старецът едва дочака това, а Хлапич хвана малкото магаре за юздите и започна да разнося млякото. Умното магаре знаеше самò в коя къща трябва да се носи мляко и самò спираше на всяко място пред вратата на къщата. Хлапич много се чудеше на това колко умно е магарето и попита стареца защо хората наричат едно толкова умно животно магаре?

Старецът, действително, беше много стар, но все пак не можа да отговори на този въпрос на Хлапич.

„Когато съм се родил, магаретата вече са имали това име“ - каза старецът.

Това не беше достатъчно за Хлапич и той съжали, че не може да пише по-добре. „Ако знаех да пиша по-добре, щях да напиша една книга, в която да предложа тези умни животни да се кръстят с по-хубаво име, а името магаре да се остави за онези същества, които го заслужават“ - каза Хлапич.

Обаче умното магаре нехаеше за това как го наричат хората или за това какво говорят за него Хлапич и старецът, и продължи да спира пред онези врати, пред които трябваше.

Хлапич всеки път грабваше съда с мляко и бързо като вятър изтичваше нагоре по стълбите.

Така каруцата завчас беше празна. Остана само една малка съдинка за закуска на стареца.

Старецът благодари на добрия Хлапич и му даде да се напие със сладко мляко. След това старецът с магарето и каруцата си продължи нататък, а Хлапич тръгна по своя път.

Вече беше настъпил денят.

Още малко повървя Хлапич, след което излезе от града. Повървя още малко и вече нямаше нито една къща, а само обширни полета,

храсталаци, дървета и дълъг път. Градът вече не се виждаше.

„Слава Богу“ - каза Хлапич и седна под едно дърво.

Така му се спеше, защото през нощта беше спал малко. Затова подложи червената торба под главата си и легна в дълбоката трева.

Тревата беше мека, но все пак беше доста твърдо да се лежи на нея. Все пак, Хлапич заспа сладко, като заек в трева.

Нека си спи. Най-важното е, че майстор Мърконя е далеч – а още по-важно е, че Хлапич не знае колко добрини и колко злини го чакат по този път.

Ако знаеше, нямаше така спокойно да спи.